

*Geliefde Osho,*

*Aan het einde van de meditaties bereik ik soms een rustige, zich uitbreidende ruimte binnen in me. Het is een gevoel van onmetelijkheid en het ontspant me heel erg. Maar dan raak ik na enige tijd gespannen en bang en het gevoel van onmetelijkheid wordt belemmerd en verdwijnt. Iedere keer heeft de stilte gedurende deze ervaring iets ondraaglijks in zich. Geliefde Osho, wat is de barrière die ik tegenkom?*

Anand Nirbija, de vraag die je hebt gesteld is van betekenis voor iedereen die mediteert. De eerste ervaring van stilte is zwaar om de simpele reden dat ze het binnengaan in het onbekende is. Je bent gewend aan het bekende, het vertrouwde. Met het onbekende - als je een onbegrensde ruimte binnengaat - ben je absoluut niet vertrouwd, en dezelfde angst komt in je op als de angst die een dauwdruppel voelt die van het lotusblad afglijdt in de oceaan. Het is een soort dood, nooit zal ze meer een dauwdruppel zijn. Ze verliest zichzelf in de onmetelijkheid van de oceaan. Maar dit is alleen in het begin zo.

Spoedig zal de ervaring een heel andere worden.

Toen dit gebeurde bij een van de mystici, een van de grootste mystici, Kabir, schreef hij een klein, mooi gedicht, dat zegt: 'Ik was op zoek gegaan naar waarheid; de waarheid is gevonden maar ik ben niet meer.

Toen de zoeker er was, was het gezochte er niet; nu is het gezochte er, maar de zoeker is er niet meer. Mijn dauwdruppelbestaan is in de oceaan gevallen, en nu is het niet meer mogelijk om het eruit te halen.'

Voordat hij stierf zei hij tegen zijn zoon Kamal: 'Noteer het zoals ik het nu wil zeggen. De eerste regel blijft hetzelfde: Ik was op zoek naar de waarheid gegaan; de waarheid is gevonden maar de zoeker is verdwenen. Maar verander de tweede regel: 'Ik was een dauwdruppel. Nu is de hele oceaan in mij gevallen en is het niet mogelijk om gescheiden te worden van de oceaan.'

In het begin zul je het gevoel hebben dat je verloren bent. Aan het eind zul je ontdekken dat je alles wat vals is bent kwijtgeraakt en dat je een enorm domein hebt gewonnen... de oneindige stilte, onbegrensd geluk. Je bent er niet langer zoals je altijd geweest bent. Je bent niet langer een mind, je bent enkel puur bewustzijn.

Dat maakt de eerste ervaring ondraaglijk. Je beeft - de angst om verloren te gaan... Je klampt je vast aan het lotusblad. De onmetelijke oceaan betekent een groot gevaar - een gevaar voor je persoonlijkheid, een gevaar voor jou zoals jij jezelf tot nu toe hebt gekend. Maar dit is alleen in het begin het geval.

Een van de zeer betekenisvolle uitspraken van Gautama de Boeddha is: 'Wat zoet is in het begin, pas daar voor op, want het zal op het eind in bitterheid veranderen. En wat bitter is in het begin... heb moed, dat zal aan het eind in zoetheid veranderen.' Die bitterheid in het begin is je test of je die zoetheid die aan het eind op je wacht, waard bent te krijgen.

Ik lees je vraag voor: 'Aan het einde van de meditaties bereik ik soms een rustige, zich uitbreidende ruimte binnen in me. Het is een gevoel van onmetelijkheid en het ontspant me heel erg. Maar dan raak ik na enige tijd gespannen en bang en het gevoel van onmetelijkheid wordt belemmerd en verdwijnt. Iedere keer heeft de stilte gedurende deze ervaring iets ondraaglijks in zich. Geliefde Osho, wat is de barrière die ik tegenkom?'

Het is goed nieuws. Iedereen die van het wereldse naar het heilige gaat komt voor een barrière te staan.

Uiteindelijk begrijpt hij dat het geen barrière is maar een brug, maar dat is pas het geval wanneer je hem gepasseerd bent. Van deze zijde lijkt het een barrière. Als je eenmaal aan de andere kant bent, ben je verrast dat het een brug was, maar het was zo onbekend dat je niet kon zien dat het een brug was.

In je leven ben je barrières tegengekomen, je hebt nooit bruggen gekend. Je hebt het dus uitgelegd naar je ervaringen. Kom je een volgende keer die barrière tegen, passeer hem alsof het een brug is. Natuurlijk zal dat alleen maar 'alsof' voor je zijn, maar als je hem eenmaal gepasseerd bent, zal dat 'alsof' wegvallen. Je zult flink om jezelf lachen. En stilte lijkt ondraaglijk omdat je gewend bent aan lawaai.

Aldous Huxley, een van de intelligentste mensen van zijn tijd, wilde de stilte ervaren - op zijn westers. Hij stapte een wetenschappelijk laboratorium binnen waar ze een absoluut geluiddichte kamer hadden voor hun experimenten. Die experimenten vonden daar toen plaats voor astronauten, omdat van alle problemen die een mens die naar de maan gaat onder ogen moet zien - nadat hij de tweehonderd mijl van de dampkring rond de aarde achter zich heeft gelaten - het grootste probleem de stilte is, de oorverdovende stilte. Ze waren dus ruimtevaarders aan het voorbereiden op alles wat ze zouden kunnen tegenkomen en dat ze mogelijk erg moeilijk zouden vinden - maar als ze er iets van af wisten, zou het makkelijker voor ze zijn. Die absoluut geluiddichte kamer was voor dat doel gemaakt.

Aldous Huxley herinnert zich dat toen hij de kamer binnenging, hij niet kon geloven dat stilte zo drukkend kan zijn. Hij werd zo bang, terwijl hij goed wist dat hij zich in een kamer bevond die geluiddicht was gemaakt, waar geen geluid kon binnenkomen. Maar zijn oren, zijn lichaam, alles was gewend aan de

vibraties overal om hem heen. Je zit hier, je luistert naar een paar geluiden: de vogels in de bomen, ik spreek tot jullie... en er zijn veel geluiden waarnaar je niet luistert maar je lichaam voelt de golven. Alle radiogolven gaan door je heen. Je kunt elk radiostation ontvangen met een klein transistorradiootje. Denk je dat dat transistortje die golven creëert? Die golven komen langs en de transistorradio kan ze gewoon opvangen. Ze raken je lichaam. Je wordt omringd door miljoenen radiogolven die je niet hoort, maar waaraan je gewend bent. Daar ben je je hele leven aan gewend.

Aldous Huxley voelde een paar dingen: een daarvan was alsof hij naakt was - en hij droeg kleren! Wat gebeurde er? Waarom voelde hij zich naakt? Al die subtiele beklelingen van vibraties die je omgeven, waren er niet meer. En zijn oren begonnen pijn te doen... vreemd! Je kunt pijn aan je oren krijgen wanneer iemand schreeuwt of als er veel lawaai is. Maar doordat er geen lawaai was, kregen zijn oren te maken met een volkomen onbekende wereld. Die was ongelofelijk.

Hij had gevraagd om er een uur te mogen blijven, maar hij bleef er maar vijf minuten en hij begon op de deur te bonzen: 'Open de deur. Het is teveel! Het voelt... alsof ik ontplof, alsof ik uit elkaar spat' - want het zijn de golven rondom je die je bij elkaar houden.

Wanneer je de diepe stilte in jezelf binnengaat, is dat in het begin ook een vreemde ervaring. Het wekt angst - binnen je stilte weet je dat de persoon waarvoor je je hield volkomen vals is. Je naam is vals, je vorm is vals, je lichaam is gewoon een ding buiten je, en je vindt niets stevigs in je waaraan je je vast kunt houden. Wat je merkt is dat je de stilte bent... een soort niets-zijn, een niemandzijn.

Gautama de Boeddha heeft de juiste woorden voor deze ervaring. Het ene is *anatta*: je wordt een staat van niet-zelf-zijn gewaar. Het tweede is *shunyata*: je voelt jezelf enkel een nulpunt. En het derde is dat er geen spoor van een 'ik' is. De stilte is zo oorverdovend - en jij bent die stilte - dat je voelt dat alles in je terug wil naar de welbekende wereld, al is die nog zo ellendig, zo vol lijden. Maar die is ons in elk geval vertrouwd. De astronauten zijn door vreemde ervaringen gegaan, waar mystici altijd al doorheen zijn gegaan - op zijn Oosters, door naar binnen te gaan. Als de raket zich buiten de zwaartekracht van de aarde begeeft, heb je voor de eerste keer geen gewicht en dat is nogal een schok. Je gaat zweven in het ruimteschip. Als je niet je gordel omhoudt, kun je niet in je stoel blijven zitten. Je zweeft gewoon, waarbij je het plafond raakt, en al het andere dat los is gaat ook zweven. Doordat er geen zwaartekracht meer is, heb je helemaal geen gewicht. Albert Einstein had een theorie die waarschijnlijk juist bevonden zal worden, want hij was degene die de grootste bijdrage heeft geleverd aan de ruimtevaart. Ons verstand deinst voor zijn theorie terug. Hij zelf hield ze maanden voor zich en stelde de wetenschappelijke wereld er niet van op de hoogte, want hij was bang dat niemand ze kon accepteren. De theorie was van dien aard dat de mensen zouden gaan denken dat hij kierewiet geworden was. Maar ze was van zo'n grote betekenis dat hij uiteindelijk besloot dat hij zijn reputatie in de waagschaal kon stellen, maar dat hij ze toch moest bekendmaken.

Zijn idee was dat je buiten de zwaartekracht stopt met ouder worden. Als een mens de aarde verlaat om naar een verre ster te reizen, en als het hem dertig jaar kost om naar die ster te gaan, en nog eens dertig jaar om terug te komen, en als hij dertig jaar oud was toen hij de aarde verliet, dan heb je het mis als je veronderstelt dat hij negentig is tegen de tijd dat hij terugkomt.

Hij is nog steeds dertig jaar. Al zijn vrienden en collega's liggen mogelijk al in hun graf. Misschien staan er een of twee nog met een voet in het graf, een voet erbuiten. Maar hij is nog even jong als toen hij vertrok. Op het moment dat je je buiten de aantrekkingskracht van de aarde bevindt, stopt het proces van ouder worden. Je wordt ouder doordat er onophoudelijk een zekere last op je lichaam rust. De aarde oefent continue een trekkracht op je uit en jij vecht daartegen. Je energie wordt verstoord en vernietigd in dit continue gevecht. Maar als je buiten het veld van de zwaartekracht bent zul je gewoon blijven zoals je was. Je zult je tijdgenoten niet terugvinden, je zult al die modeverschijnselen die gangbaar waren toen je weg ging, niet terugvinden. Je zult de ontdekking doen dat er zestig jaar zijn voorbij- gegaan. Maar het gevoel aan de zwaartekracht onttrokken te zijn is zelfs tijdens meditatie mogelijk - en het gebeurt ook. En dat heeft veel mensen misleid. Als je je ogen sluit en helemaal stil bent, is de zwaartekracht buiten werking gesteld. Maar alleen voor je stilte is de zwaartekracht buiten werking gesteld, niet voor je lichaam. Maar je bent op dat moment geïdentificeerd met je stilte, en dus heb je het gevoel alsof je opwaarts beweegt; in de yoga noemt men dat 'levitatie'.

En als je je ogen niet opent, zul je menen dat het meer is dan een sensatie alleen, je zult menen dat je lichaam zich ook echt verheft. Maar dat is bedrog. Je stilte is aan de zwaartekracht onttrokken, dat is een echte ervaring. Maar omdat je nog geïdentificeerd bent met je lichaam, voelt het aan alsof je lichaam in beweging komt. Als je je ogen opent, zul je ontdekken dat je in dezelfde houding op de grond zit.

Op dit ogenblik dient er in het Hoogste Gerechtshof van Amerika een zaak tegen Maharishi Mahesh Yogi, die aangespannen is door zeven discipelen die negentig miljoen dollar van hem eisen omdat hij

hen bedrogen heeft, want hij heeft hun beloofd dat ze zich met hun lichaam zouden kunnen verheffen en dat is niet gebeurd.

Toen ze hun ogen openden, zagen ze dat ze op de grond zaten, ofschoon ze toen ze hun ogen gesloten hadden het gevoel hadden gehad dat het gebeurde.

Maharishi Mahesh Yogi heeft mensen geld laten betalen voor het leren 'hoppen', maar hij is niet in staat geweest om ook maar een openbare demonstratie te geven. Het is uitbuiting in de naam van spiritualiteit. Het is waar dat de mensen het voelen, maar ze moeten hun ogen gesloten houden. Als ze hun ogen openen is alles van de baan, zitten ze op de grond. Als je uren lang het gevoel van verder omhoog gaan weet vast te houden, kun je boven het huis uitgaan, kun je boven de bomen uitgaan, kun je boven de bergen uitstijgen, maar doe je ogen niet open want je zit waar je zit.

Het is enkel de ervaring van je stilte, je stilte onttrekt zich aan de zwaartekracht. En ik denk niet, dat Maharishi Mahesh Yogi voor het Hoogste Gerechtshof zal laten zien dat het wel kan. Men heeft hem telkens weer gevraagd een openbare demonstratie te geven, maar er is geen openbare demonstratie mogelijk. Het is een oud bekend feit dat mediterenden zichzelf altijd naar boven hebben voelen gaan, maar dat is puur een spirituele ervaring, niets lichamelijks. Wat hij gedaan heeft is proberen het iets lichamelijks te laten lijken, en duizenden mensen hebben hem tweehonderdvijftig dollar betaald voor de training.

Het is erg gemakkelijk om mensen in naam van spiritualiteit uit te buiten en ze het gevoel te geven dat ze niet uitgebuit zijn. De enige voorwaarde is: houd je ogen gesloten en je zult het voelen en je zult naar huis gaan met het gevoel dat je levitatie geslaagd is. Het is voor jou ook mogelijk om die ervaring te hebben.

Wees niet bang, je gaat nergens naar toe; je zit perfect op je plaats. Maar al deze ervaringen kunnen angst veroorzaken. Als je weet dat je je angstig kunt gaan voelen - maar de angst is ongefundeerd - heb je enkel een beetje moed nodig om gewend te raken aan het onbekende en dan verdwijnt de angst.

Een nieuwe groep mannen was net in de hemel aangekomen. De verwelkomende engel bekeek hen en zei: 'Oké, alle mannen die op aarde een pantoffelheld zijn geweest moeten links gaan staan. Al diegenen die thuis de baas waren, gaan rechts staan.'

De rij aan de linker kant vormde zich snel. Alleen één man, Hymie Goldberg, stapte naar rechts. De engel die zag dat Hymie meer op een muis leek dan op een leeuw, informeerde: 'En wie ben jij dat je denkt dat je aan de rechterkant thuishoort?'

'Wel,' piepte Hymie, 'dat is waar mijn vrouw me heeft gezegd te gaan staan.'

Zijn leven lang naar zijn vrouw geluisterd... ook al is hij nu dood en is zijn vrouw niet in de buurt. De kloof is onoverbrugbaar - de vrouw is in de wereld en hij is in de hemel - maar de oude gewoonte... De vrouw heeft hem zelfs geïnstrueerd: 'Ga niet staan waar alle volk staat...' En aan de linkerkant stond iedereen, dus moest hij natuurlijk aan de rechterkant gaan staan.

Gewoontes sterven moeilijk, en we hebben zoveel wereldse gewoontes dat als je de wereld van het heilige binnengaat je je beroofd zult voelen van alles. Maar denk

erom, alles waarvan men je kan beroven, was vals. Klamp je er niet aan vast, dat zal de barrière worden - laat het gaan. Wat van jou is, zal altijd van jou zijn, het is niet mogelijk om je daarvan te beroven.

Een man die een Turks bad bezocht, zag toen hij opkeek dat iemand er met zijn kleren vandoor ging. Hij ging achter de man aan, terwijl hij zijn edele delen met zijn hoed bedekte. Toen hij de hoek om rende, liep hij tegen twee meisjes op die hem eens bekeken en in lachen uitbarsten. 'Als jullie dames waren,' schreeuwde hij, 'zouden jullie niet lachen om een man in deze omstandigheden!'

'En als u een heer was,' antwoordde een van de meisjes, 'zou u uw hoed voor ons afnemen.'

Dit is de wereld die ons vertrouwd is - een wereld van dames en heren. Als je de onbekende wereld binnengaat ben je man noch vrouw, je bent hoofd noch hart; je bent iets dat alleen 'X' genoemd kan worden.

Het is beter om het geen enkele naam te geven, want elke naam komt uit je woordenschat van het bekende. Laat het onbekend blijven, mysterieus, wees niet ongerust, wees niet bang.

En ik zeg dit niet omdat je dit in bepaalde geschriften kunt lezen, ik zeg het omdat ik door dezelfde problemen ben gegaan, dezelfde angst, dezelfde wens om terug te keren, dezelfde barrière die tenslotte een brug bleek te zijn. Dus wat ik ook tegen je zeg, ik zeg het met de absolute autoriteit van mijn eigen ervaring. Ik zeg niet dat je me moeten geloven, ik zeg dat je zelf de proef moet gaan nemen. Ga ervan uit dat mijn woorden een hypothese zijn, misschien zal je experiment bewijzen of ze waar zijn of onwaar. Geloof ze niet bij voorbaat, blijf open.

Ik sta je toe om open te blijven; geen religie staat je toe open te zijn. Ze zeggen: 'Geloof.' En dat doen ze omdat de mensen die de ervaring hadden twintig eeuwen geleden gestorven zijn, en omdat de mensen die hen vertegenwoordigen zelf niet over ervaring beschikken. Ze zijn bang dat als je niet gelooft... ze zijn zelf

niet zeker van wat ze zeggen, of het waar is of niet. Ze geloven, vandaar dat ze er op aandringen dat jij gelooft. Ik geloof niet, ik weet. Daarom dring ik er op aan: experimenteer zonder enig geloof en je zult weten.

Iemand vroeg eens aan Ramana Maharishi: 'Geloofst u in God?' en hij zei: 'Nee.' De man was geschokt; hij was van ver gekomen omdat hij had gehoord dat Ramana Maharishi een verlicht iemand was. Hij dacht dat hij misschien verkeerd begrepen was, of dat hij het verkeerd begrepen had. Hij herhaalde zijn vraag. Ramana Maharishi zei: 'Ik heb het goed verstaan, jij hebt het goed verstaan; het is niet nodig om het te herhalen. Ik geloof niet in God want ik weet.' Geloof is voor degenen die niet weten. Wat ik bij jullie probeer is om je geen geloofssysteem aan te praten, maar om je hypothetische ideeën te geven waar je mee kunt experimenteren. En ik weet zeker dat je dezelfde uitkomsten zult vinden. Het kan niet anders.

Oké, Maneesha?

Ja, Osho

